

Clipa

Necorupb

Ah, clipa care vine cum ucide
icoana ta care-n apus dispăre,
iar mintea prinsă-n cugetări perfide,
devine un teren de vânătoare !...

Cu frâul gândurilor într-o mână,
adun din ochi supusa depărtare,
în timp ce cornul nemilos răsună,
iar calul rupe iarba sub picioare.

Aleargă peste timp, în ritm nebun,
pe-a dorului himerică chemare,
cupinsă-n neguri reci care apun
pe visul meu de falsă vânătoare.

Năvalnic tot mă poartă prin destin
spre mult dorita oază de-mpăcare,
cu triste amintiri care abia rețin
frumosu-ți chip ce-n asfințit dispăre.

Și mă întreb, privind înspre trecut,
cu-aceeași nemiloasă îndoială -
iubire-a fost, așa cum aș fi vrut,
sau doar delirul unei nopți de vară?